



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Tomus ...**

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1652-1663**

Cap. 10. Circa Sacramenti Extremæ-Vnctionis Ministrum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80513](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80513)

gram animæ sanitatem, eamque operandam: Ergo non habent perfectam significationem, nisi quando omnes complentur. Ita Coninch d. 19. n. 2. Sotus in 4. dist. 23. q. 1. art. 3. concl. 2. Bellarm. de Extr. Vnct. c. 3. Valent. tom. 4. d. 8. q. 2. punct. 2. Henric. lib. 3. cap. 8. num. 2. Suar. dist. 40. sect. 2. num. 8. & dist. 41. sect. 2. n. 13. & alij communiter.

153 Verum quia non potest dici, quinam effectus respondeant porius vni vñctioni, quam alteri, cum nec dimidiata peccatorum venia peti soleat: nec aequaliter dispositis ad remissionem omnium per aliquod Sacramentum dimidiata soleat concedi etiam respectu venialium: & gratia iustificans, ac præueniens ei annexa non deat partialis ad singulas animi infirmitates curandas, cum vna ad plures possit valere: patet singulas vñctiones, ac formas his respondentem non habere perfectam significationem, donec vltima vñctio, cuiusque forma sit completa. Et quamvis singula videantur habere perfectam significationem partialem, hæc tamen non est Sacramentalis, nisi prout illæ vnum integrum Sacramentum cum aliis constituunt: & consequenter nec prius vllum effectum habent. Non tamen abnegam, primam sententiam admodum esse probabilem. Nam præterquam quod valida ratione hincitur, hæc ei tota Vniuersitas Louanienfis, quæ vna cum Archiepiscopo probauit Pastorale Mechliniense, in quo can. 9. de Extr. Vnct. dicitur, in morbis contagiosis sufficere ungere organum sensus magis obuium dicendo: Per istam Sanctam Vñctionem, & suam piissimam misericordiam indulgeat tibi Dominus quicquid deliquisti per visum, auditum, odoratum, gustum, tactum, & gressum. Crediderim tamen in hoc casu securius esse, ungere celeriter quinque organa sensuum in capite, pronunciando formam modo ibi præscriptam, quod videtur æquè celeriter posse fieri, & tunc ipsæ vñctiones ipsi formæ responderent, quæ videtur significari omnium sensuum organa inungi, sensus enim tactus non solum in manibus, sed & in facie residet. Item tunc ponerentur omnes vñctiones, quas Auctores dicunt esse necessarias, & forma plenè æquivaleret ei, quæ Ecclesia communiter vitur: quamvis extra grauissimam necessitatem non sit facile percontandum, ut quis etiam hoc modo inungatur.

PROBL. XXXVII.

Cæci à natiuitate, aut manibus mutilati, debent, & non debent in organo oculorum, & in loco propinquiori manibus abscessis inungi.

154 Non est necessarium inungere eum qui oculis captus est à natiuitate, in organo, aut parte, ubi visus affloet vigere: nec eum qui caret manibus in propinquiori parte. Quia partes inungendæ ex vi institutionis sunt designatæ, & determinatæ: si ergo oculi ac manus designatæ sunt speciatim, non possant loco illarum alie à nobis substitui. Sic Becan. de Sacram. c. 27. num. 3.

155 Potest, imò ex necessitate præcepti debet inungi. Quia infirmus potest peccare solo ap-

petitū videndi, audiendi, loquendi, tangendi contra regulam rationis: Ergo etiam si hæc sensibus corporis careat, capax erit huius Sacramenti, poteritque Sacerdos inungens, verè dicere: Indulgeat tibi Deus quicquid per visum, vel tactum deliquisti. Ita D. Tho. in 4. dist. 23. q. 3. q. 3. Sotus q. 2. a. 3. Syluest. n. 6. Angel. n. 5. Henric. l. 3. c. 12. n. 1. Tolet. l. 7. c. 3. n. 7. Reginald. l. 28. n. 70. Suar. d. 44. sect. 3. n. 5.

Certissimum censeo, huiusmodi homines esse Sacramentum huius capaces, & vñctionem tunc fieri debere in parte propinqua, ut visus Ecclesiæ satis ostendit. Quia talis homo non minus indiget fine, ac fructu huius Sacramenti: debuit ergo ita institui, ut ab eius participatione nullus excluderetur. Certè in hoc Sacramento manus non fuit designatæ ut adequatum subiectum illius vñctionis, quæ ratione tactus sit, sed quia illud ut organum tactus: & per se loquendo ibi debeat fieri talis vñctio quoad fieri possit, quia non sit vngendum totum corpus, pars aliqua designari debuit: non tamen ita præcisè, ut illa deficiente esset impossibilis talis vñctio, cum adhuc maneat organum tactus: sed ita ut ille sit quasi primarium subiectum, quo deficiente, locum habeat pars illi propinquior. Quia nulla certior regula & notior omnibus dari potest: nam ubi post manus tactus magis vigeat, incertum est, & vix Philosophi, aut Medici id norunt: quæ autem sit pars manui propinquior, notissimum est: & ideo cum manus fuerint veluti primo loco designatæ, consequenter suo ordine designatæ ad id muneris erunt partes propinquiores, ut illis deficientibus, earum loco substituerentur. Idem dixerim de inunctione oculorum etiam in iis, qui à natalitio Cæci, nec organi visus speciem ostentant: inungendi enim sunt eo in loco, ubi illius sensus organum affloet exponi.

156 Hoc tenet, & exponit.

CAPVT X.

Circa Sacramenti Extrema-Vñctionis Ministrum.

PROBL. XXXVIII.

Potest, & non potest quilibet Sacerdos etiam Regularis absente Parocho, & absque eius licentia hoc Sacramentum ministrare.



ON potest licitè. Quia si licentia Parochi desit, alienam sibi usurpat iurisdictionem. Et quia Regularis, qui sine licentiâ, aut priuilegio sacculari Extremam Vñctionem ministrat, incidit in excommunicationem latam in Clement. I. de priuileg. Sic Bonac. hic, punct. 4. n. 5. & de Regularibus Syluest. v. Vñctio, q. 4. Armil. n. 5. Nauar. c. 22. n. 101.

Licitè potest. Quia in hoc casu præsumitur adesse consensus, seu licentiam Parochi, vel Episcopi, vel Pontificis cum credibile non sit, Ecclesiam velle priuare egrotum tanto Sacramento,

157 Non potest licitè.

158 Licitè potest.

mento, quo valeat (si necessum sit) ex attrito fieri contritus, & saluari. Ita Hentiq. l. 3. cap. 13. n. 4. Rodrig. e. 192. Quintanad. tom. 1. sing. tr. 5. sing. 3. n. 4. Reginald. l. 28. n. 61. Suar. d. 44. sect. 2. n. 3. Filliuc. tr. 3. n. 90. Sa hic, n. 8. & alij communiter.

159
Cum his opi-
nor.

Cum his sentio, imò verum id de Regularibus affirmo, etiam si addit secularis Sacerdos, qui Vnctionem velit administrare, dum non sit Parochus illius Parochiae, in qua habitat aeger, etiam si sit alterius. Quia hic Sacerdos alius secularis maiorem iurisdictionem non habeat, quam Regularis: & omnes nullam aliam præter concessam à præsumpta, aut interpretatiua Parochi, Episcopi, vel Pontificis voluntate: & cum euidenter non constet, ab his potius eligendum secularem Sacerdotem, quam Regularem, utriusque ius æquale est, imò maius est Regulari ex privilegio alibi adducto. At si constaret ex certis signis, aut consuetudine Parochum alterius Parochiae, aut secularem Sacerdotem assignandum esse à proprio Parocho, & non Regularem: tunc ego Regularem ab huiusmodi administratione abstinere consulerem.

PROBL. XXXIX.

*Parochus proprius præsens est, sed non vult iniquus hoc Sacramentum egen-
ti egrotò administrare, nec licentiam exhibere: Potest tunc, & non potest quilibet Sacerdos secularis, vel Religiosus, adhuc Parocho repugnante, id munus exercere.*

160
Non potest.

Non potest. Quia cum Sacramentum hoc non sit de necessitate salutis, non est nisi rite ministrandum, id est, cum licentiâ expressa, vel præsumpta. Sic Sylvest. q. 4. Armil. n. 5. Viuald. & Canonistæ apud Nugnum hic, q. 31. art. 3.

161
Potest quidem.

Potest quidem. Quia in hoc casu præsumitur adesse licentiam tacitam Episcopi, vel Pontificis: & idè non usurparet Sacerdos id gerens Parochi iurisdictionem. Ita Suar. d. 44. sect. 3. n. 3. Quintanaduc. tom. 1. tr. 5. singul. 3. Filliuc. tr. 3. num. 90. Villalob. tract. 10. diff. 6. num. 2. Hinosola in direct. v. Vnctio.

192

Hoc verius
puto, si fieri
posset sine
scandalo.

Licet constaret, Parochum esse inuitum, vel licet expresse nolleret hoc Sacramentum ministrare, dummodo certum esset, iniquè id facere, & ægrem esse dignum tali Sacramento, & in vera necessitate illius: liceret sine licentiâ Parochi illud ministrare si fieri posset sine violentiâ, vel scandalo. Quia tunc non esset iurisdictionis usurpatio, sed defensio innocentiae. Et licet ille sit inuitus præsumi potest vel Episcopi, vel certè summi Præsulis Christi licentiam non deesse. Quia verisimile non est, velle Ecclesiam in eo casu priuare instrumentum tam utile, & quandoque necessario remedio: nec fauere iniquitati, & iniuriæ proprii Pastoris, aut tam rigorosum ius ei retribuire contra spirituales fidelium salutem. Porro extra hunc casum rarè, vel nunquam admittendam licentiam præsumptam, quæ aliàs dici assollet rati habitio de futuro, esse duxerim.

PROBL. XL.

Ager in mortis periculo constitutus non potest aliud Sacramentum recipere, Parochus autem tunc temporis est excommunicatus denunciatus: Potest tunc, & non potest Vnctionem ministrare.

Potest quidem. Quia non est verisimile Ecclesiam voluisse hoc prohibere tanto aggrauantis cum discrimine. Et quia in hoc casu potest quis tempore Interdicti hoc Sacramentum conferre: ergo etiam tempore quo excommunicatus exiit. Sic Diana p. 5. tract. 3. resol. 89. Viorel. Posseu. quos sequitur Leand. tr. 5. d. 4. q. 6. & probabile reputant Villalob. & Filliuc. apud eundem.

Minimè potest. Quia Ecclesia non permittit dare, vel accipere hoc Sacramentum tempore Interdicti: Ergo verisimilius videtur hoc etiam non permittere excommunicato. Ita Suar. d. 44. sect. 3. n. 6. Villalob. hic diff. 6. n. 6. Bonac. q. uni. punct. 4. n. 4. Qui citat Hentiq. l. 3. cap. 13. sed non aptè; Auctor enim hic solum ait, mortaliter delinquere, qui cum conscientia lethalis criminis hoc Sacramentum ministrat.

Crediderim, hoc ab Ecclesia minimè excommunicato permitti, secus suspensio, de quo non est eadem ratio; nam hæc censura non priuat actu Ordinis, & hic actus non est tam per se actus iurisdictionis, quin sine illâ dari possit, propter necessitatem. Et eadem ratione censeo, non licere infirmo, hoc Sacramentum ab excommunicato accipere denunciato: à suspensio verò posse. In eo verò casu iudico, posse Parochum alteri licentiam exhibere; quia id potius esset, permittere, ut alter ministraret, quando ad id necessitas cogit, cum non sit alius habens potestatem sine legitimo impedimento. Casu autem, quod non adsit Sacerdos non excommunicatus, & aeger non potuit aliud Sacramentum accipere, certum mihi huiusmodi Parochum non solum posse, sed debere, ministrare ei Vnctionem, ut fiat si dispositio adsit, ex attrito contritus.

PROBL. XLI.

Hoc Sacramentum licitè & validè potest, & licitè & validè non potest à pluribus Ministris conferri.

Suppono, duobus modis posse duos Sacerdotes ad hoc concurrere ministerium: primo, ut unus gerat Vnctionem, alius proferat formam ponens. Nihil est in omnibus Vnctionibus, siue in singulis, seu aliqua ex essentialibus; secundo, ut unus faciat Vnam vel plures Vnctiones cum formis eis proportionatis, non tamen omnes essentielles: alius verò compleat, quæ defuerint. Quo in sensu quæstio procedit.

Non potest Sacramentum hoc à pluribus Sacerdotibus partialiter fieri. Quia Concilium Florentinum præscripsit Ministrum huius Sacramenti.

menti esse Sacerdotem, non Sacerdotes. Et quia sicut principalis Sacramenti Auctor, qui est Christus, una persona est, ita Minister, qui ipsum representat, una tantum debet esse persona. Et quia nulla est necessitas aliud dicendi: nam si aliqua, maxime illa quae ex illo ordinario casu sumitur, si contingat, vnum Sacerdotem moris facta vna, vel duobus vnctionibus: nam tunc censetur necessarium, vt alius perficiat Sacramentum: at hoc, me iudice, necessarium non est, potest enim alius inchoare Sacramentum, & integrum conferre; nam quod alter facere incepit, nullum fuit, hoc ipso, quod essentialiter perfici non potuit: Ergo a posteriore Sacerdote potest, & debet omitti, ac si factum non fuisset: & totum Sacramentum integrum fieri. Sic Turrian. in sum. p. 2. c. 155. dub. 2. concl. 2. vti refert Diana p. 5. tr. 3. res. 88. & huius mentis esse debent, qui existimant, quod non quouis Vnctio gratiam conferat, sed in fine vltimae vnctionis conferatur: sic enim esset dimidiare Sacramentum, & illius administrationem, quod nec licite, nec valide fit.

168 Potest hoc Sacramentum a pluribus Sacerdotibus praefato modo conferri. Quia necesse est, vt tale Sacramentum inchoatum ab vno, perfici possit: non enim debet priuari hoc Sacramentum, & effectu eius infirmus, eo quod alius Minister Sacramentum in eo inchoauerit, & peccare non potuerit: sed non potest perfici ab alio Sacerdote iterando omnes vnctiones, quia hoc perinde esset, ac consecrare iterum eandem hostiam iam consecratam: Ergo necesse est, vt perficiatur illud Sacramentum a duobus personis. Ita D. Thom. in 4. dist. 23. q. 1. a. 1. q. 1. ad 3. Richard. a. 1. q. 1. ad 4. Durand. q. 1. Sotus q. 1. a. 1. Ledesma. q. 3. a. 2. Syluest. v. P. 110. q. 4. Tabie. hic. n. 5. Suar. d. 43. sect. 2. n. 6. & alij communiter.

169 Idem sentiens addiderim, non solum Sacramentum hoc in eo casu perfici posse a duobus Ministris partialibus: verum etiam non posse aliter fieri saltem licite. Quia non potest licite secundus Sacerdos iterare, quod alter inchoauerat: priores enim partiales vnctiones, a priore Sacerdote factae sub propriis formis partialibus re vera fuere validae, id est, ex se sufficientes ad verum Sacramentum conficiendum: & in suo gradu, & ordine suam habuere significationem, ac perfectionem partialem. Cuius signum est, quia si prior Sacerdos reliquas partes consummasset, perfectum ex omnibus haberet Sacramentum: Ergo priores ex se validae erant. Vnde non refert, quod refert, quod ille priores Vnctiones nullum habuerint effectum gratiae in suscipiente: nam etiam per consecrationem hostiae, v. gr. nondum gratia alicui confertur. Satis ergo est, quod Sacramentum quoad partem illam vere maneat confectum; & subiectum licet non maneat sanctificatum quoad sanctitatem gratiae: manet tamen (vt sic dicam) ex ea parte Sacramentum, & dispositum ad effectum gratiae, si partes reliquae adiungantur: & ideo illud, quod factum fuit, non est iterandum: sed quod defuit, addendum: ex quo fit necessarium consequens, vt tale Sacramentum a pluribus personis conficiatur.

PROBL. XLII.

Peccat, & non peccat mortaliter Parochus, qui vt Vnctionem conferat, expectat, vt aeger, vel vsu rationis careat, vel non posse naturaliter vivere.

170 Non peccat. Quia Parochus non tenetur sub lethali hoc Sacramentum administrare, cum illud recipere non teneatur agrotus, saltem sub mortali: Ergo nec sub mortali tenebitur Parochus opportunum illius tempus expectare. Sic Posseuin. hic. c. 9. n. 14.

171 Grauius delinquit. Quia expectare tempus, quo infirmus sensu & ratione sit destitutus est contra reuerentiam, ac vtilitatem Sacramenti: expectare autem tempus, quo aeger nequeat iam naturaliter vivere, est contra finem secundarium Vnctionis, qui est corporis sanitas: nec enim hoc Sacramentum miraculose sanitatem corporis operatur, sed virtute ordinaria & finita supernaturali. Ita Nald. v. Extr. V. et. n. 1. Quintanad. tom. 1. tr. 5. singul. 8. ex Catechismo Romano sic praescribente p. 2. de Vnct. c. 6. n. 9. Grauius peccant, qui illud tempus agrotis vngendi observare solent, cum iam omni salutis spe amissa, vias, & sensibus carere incipiant.

172 Idem assero, monens, ad hanc culpam necessarium esse, vt huiusmodi dilatio, data opera, & negligentia graui fiat. Certè prima sententia falso, me iudice, fundamèto nititur, certissimum enim cenfeo, Parochum sub mortali tenen ad Extremam Vnctionem ministrandam, fidelibus eam petentibus, licet alia Sacramenta susceperint, & si ipsi ad eam suscipiendam grauius non adstringantur; cum ex iustitia Parochi saluti subditorum maxime in mortis articulo consulere teneantur. Porro si aliquo huius Sacramenti fructu tunc sit capax infirmus, aliis cum Parochus illud differendo priuat iniuste.

PROBL. XLIII.

Episcopus hoc Sacramentum ministrans, debet, & non debet vti Chrismate, non Oleo.

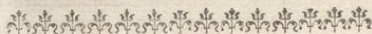
173 Debet vti Chrismate, non Oleo infirmorum. Quia oportet, vt Pontificalis dignitas in hoc a Sacerdotali distinguatur: Sacerdotes vngunt oleo, Praeful Chrismate inungat. Sic Glossa ad cap. Illud 95. v. Chrisma. Sa v. Oleum, n. 2. posse agrum de licentia Episcopi Chrismate pro oleo vti ad hoc Sacramentum ministrandum. Quasi eum Vicarium constituat vt id efficiat ex permissione, quod ipse Episcopus ex dignitate praestare debet.

174 Non debet vti Chrismate, sed infirmorum oleo. Quia materia huius Sacramenti est oleum simplex oliuarum ab Episcopo benedictum: Oleo, non Ergo & ipse hac debet vti materia. Ita Viuald. hic. §. vbi conferendum, n. 4. Debent huic menti adherere, qui existimant, inualidum esse hoc Sacramentum Chrismate administratum, non pe

pè Nald. *hic*, n. 4. Nugnus q. 29. art. 6. Reginald. l. 28. n. 50. Valent. *tom. 4. d. 8. q. 1. punct. 1.* Esti. in 4. d. 23. §. 9. Barthol. de Ledesm. *difficult. 3. conclus. 3.*

175
Idem asserere.

Existimo, Episcopum Chrismate pro Oleo vrente ad vngendum infirmum validum gerere Sacramentum; quia olim Ecclesia vsa fuit Chrismate pro Oleo ad infirmorum inunctionem; grauius autem delictum sicuti quilibet alius Sacerdos, qui Chrismate pro Oleo ad hoc munus vteretur. Nec enim datum Episcopali dignitati altiori vi materia ad Sacramentorum perfectionem. An deceret concedi summo Praesuli, vt non in pane cuncti Presbyteri communii materia ad Eucharistiam, sed alio cibo Superiori vterentur? Oleum itaque est materia, qua ritè, & licitè cuncti Ministri Vnctionis extremae vti debent ad huius Sacramenti perfectionem.



CAPVT XI.

Circa Sacramenti Extremae-Vnctionis Effectus.

PROBL. XLIV.

Est, & non est proprius huius Sacramenti effectus venialium peccatorum remissio.

176

Primarius effectus est venialium remissio.

Proprius effectus Sacramentalis gratiae Extremae-Vnctionis est venialium remissio peccatorum. Quia hoc Sacramentum primario institutum est ad remissionem peccatorum: at non mortalium: Ergo venialium. Maior constat ex verbis formae, nihil enim magis explicat proprium effectum vniuersi cuiusque Sacramenti, quam eius forma; quia Sacramentum efficit, quod significat: & significatio per formam maxime determinatur, & exprimitur. At verò per formam huius Sacramenti directe solum postulat remissio peccatorum: Ergo hic est effectus primarius, propter quem hoc Sacramentum fuit institutum. Minorem probō, quia propter mortalia tollenda institutum est Sacramentum poenitentiae, & duo Sacramenta non instituntur propter eundem finem, maxime cum Sacramentum poenitentiae positum sit tanquam necessarium medium ad remissionem mortalium peccatorum. Confirmo, quia tria sunt peccatorum genera, originale, mortale, & veniale: sed ad tollendum originale, per se primo institutus est Baptismus: ad tollendum mortale, instituta est, Confessio: Ergo ad tollendum veniale aliquod Sacramentum per se debuit institui; sed non aliud ex ceteris, vt per se facile constat: ergo est Extrema-Vnctio. Sic Bonauent. in 4. dist. 23. q. 1. Richard. a. 1. q. 2. Durand. q. 1. n. 9. Maior q. 1. Nau. c. 22. n. 13. ait, hoc Sacramentum esse institutum in remissionem peccatorum venialium, iuxta communem sententiam, Vinald. de effect. n. 1. Sa *hic*, num. 16. Valsq. *tom. 4. question. 87. articul. 3. dub. 3. 4. & 10.*

177

Non est proprius & primarius effectus Sa-

cramentalis gratiae Extremae-Vnctionis veniale peccatorum remissio. Quia si proprius, & primarius effectus esset, non esset capax huius Sacramenti, nisi qui venialiter deliquisset: consequens est falsum: Ergo. Patet sequela à simili: Nam Sacramentum Poenitentiae per se primo institutum est propter actualia peccata tollenda, ideo non est capax huius Sacramenti, qui nunquam peccauit. Ille enim qui non est capax primarij effectus Sacramenti, & propter quem est primo institutum, est etiam incapax Sacramenti: v. gr. femina est incapax Sacramenti Ordinis, quia est incapax Characteris proprii effectus talis Sacramenti. Certè si hoc Sacramentum per se primo esset institutum ad hunc finem, non oporteret expecta retentus infirmitatis ad illud recipiendum: sed quoties esset peccatorum venialium multitudo, suscipi deberet: sicut absolutio procuranda est statim, ac peccatum mortale commissum est, & non est mortis spectandum periculum. Ita Suar. d. 41. sect. 1. num. 2. D. Thom. in 4. dist. 23. quest. 1. art. 2. quest. 1. quem sequitur Palud. quest. 4. Capreol. quest. 1. artic. 1. Socus quest. 1. artic. 2. Ledesm. p. 2. q. 32. art. 1. Ferrara l. 4. contr. gent. c. 33. Henriq. l. 3. cap. 9. num. 2. lit. N. Filliuc. tr. 3. num. 116. Archang. *dist. 23.* & alij apud ipsos.

Verum aliud est inquirere, an hoc Sacramentum venialia peccata deleat, & quando: aliud idem assero verò, an sit primario ad hunc finem institutum. & exposco. Illud à nemine negari potest, probaturque optimè argumento primae sententiae. At quoad posterius attinet, merito primam cum Doctore Angelico taxo sententiam: quia Sacramentum Poenitentiae est per se institutum ad remissionem venialium peccatorum; quamquam enim non sit ita necessarium medium ad tollenda venialia sicut mortalia; tamen ita delet illa per se, & ex vi suae institutionis, sicut, mortalia. Sunt enim haec duo valde distincta, vt per se patet: & Auctores illius sententiae fateri tenentur. Nam licet dicant, Extrema-Vnctionem esse per se primo institutam ad remissionem venialium peccatorum, non tamen dicunt, nec dicere possunt esse medium necessarium ad illa tollenda. Nam vt sit medium necessarium, oportet, vt sit causa vnica talis effectus, vt verò sit per se institutum, satis est, quod sit causa per se, & ex propria institutione habens virtutem ad hunc effectum: potest autem esse causa per se, licet non sit vnica, nec necessaria. Sacramentum ergo Poenitentiae per se institutum est ad remissionem venialium: quia illa sunt sufficiens materia Confessionis, & per se ac directe tolluntur per sacramentalem absolutionem: Ergo non oportet, aliud Sacramentum per se primo institui propter hunc effectum: maxime cum non esset futurum necessarium medium ad illum, & essent multa alia remedia, quibus tolli possint peccata venialia, vel ex dispositione operantis, vel ex opere operato secundario, & quasi per accidens.

178

PROBL.